

nak dokonané, jednak nedokonané ve smyslu §§ 171, 173, 174 II lit. a) a c) a 179 tr. z. Dne 9. června 1919 bylo vyhlášeno ve sbírce zákonů a nařízení státu českoslov., částka LXIV pod č. 301 nařízení vlády republiky československé ze dne 6. června 1919 o zastavení činnosti porot. soudů na dobu 1 roku ode dne vyhlášení tohoto nařízení ohledně deliktů soudům porotním přikázaných a uvedených v čl. VI. uvoz. zák. k tr. ř. ze dne 23. května 1873 č. 119 ř. z., mezi nimi také ohledně zločinu krádeže. Vycházejíc z náhledu jinak arci správného, že vzhledem k řečenému nařízení vládní republiky nemělo hlavní přelíčení dne 10. června 1919 odbývané proti obžalovanému býti projednáváno před soudem porotním, nýbrž před výjimečným senátem 6členným, ohlašuje a provádí státní zastupitelství v Litoměřicích proti rozsudku shora uvedenému zmateční stížnost z důvodů zmatečnosti dle § 281, správně 344 č. 1 tr. ř., majíc za to, že důvod ten je dán proto, že sbor soudní nebyl řádně obsazen. Než důvod zmatečnosti dle § 344 č. 1 dán jest, nehledíc k případům, zde v úvalu nepřicházejícím, není-li porotní sbor soudní řádně obsazen nebo nebyla-li lavice porotců úplná. Není pak řádně obsazen porotní sbor soudní, nedostává-li se členům jeho kvalifikace pro úřad soudcovský předepsané, neúčastní-li se hlavního přelíčení v počtu zákonem předepsaném, nebo nebyl-li ku hlavnímu přelíčení přibrán zapisovatel. Nic takového v příp. přítomném stížnost netvrdí ani ze spisů na jevo nevychází. V čem však stížnost zmateční spatřuje ne-náležitě obsazení porotního soudního sboru, není vůbec uvedeno mezi důvody zmatečnosti rozsudků soudů porotních, taxativně v § 344 vypočetnými, a nemůže tedy býti uznáno za důvod takový. Vzhledem k tomu neuplatňuje stížnost zmateční žádný z důvodů zmatečnosti ve smyslu § 344 tr. ř. i byla by proto měla býti dle § 1 č. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877 č. 3 ř. z. z roku 1878 odmítnuta již sborovým soudem stolice prvé, u něhož byla ohlášena. Poněvadž se tak nestalo, musila býti dle § 4 č. 1 téhož zákona odmítnuta soudem zrušovacím již při poradě neveřejné.

Čís. 74.

Předražování. Skutková podstata řetězového obchodu není o sobě vyloučena tím, že obchodník, vsunuvší se bez důvodu mezi výrobce a spotřebitele, zboží dále bez zisku zcizil.

(Rozh. ze dne 6. září 1919, K₁ II 89/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Michala R. do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 14. února 1919, jímž byl obžalovaný Michal R. uznán vinným přečinem dle § 23 č. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obžalovaného Michala R. uplatňuje zmateční důvody § 281 č. 9a) a 5 tr. ř., jest však neodůvodněna. Poukazujíc k zjištění rozsudku, že stěžovatel prodal krupici Janě M. za tutéž cenu, za jakou sám ji koupil od Josefa H., obrací se stížnost proti náhledu nále-

zacího soudu, že pouhé zbytečné vsunutí se do přechodu zboží s výrobce na konsumenty bez přirážky na ceně při dalším prodeji spadá pod pojem řetězového obchodu ve smyslu § 23 č. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z. Chybí tu prý typická známka řetězového obchodu, totiž stupňování ceny. Že by snad ušlý zisk se při pozdějších obchodech nahradil, nepadá prý pro posouzení přítomného obchodu na váhu. K těmto námitkám zmateční stížnosti nelze přisvědčiti. Zmateční stížnost přehlíží především, že stěžovatel přepustil Janě M. za cenu nákupní jen polovinu krupice od H. zakoupené. Ohledně druhé poloviny pak, o níž důvody rozsudku jen praví, že se stěžovatel ani nepokusil dokázat, že by ji byl koupil pro vlastní potřebu neb pro svůj obchod, není zjištěno, že by byl zamýšlel i tuto prodati za cenu nákupní. Již proto není zmateční stížnost způsobilá, by vyvrátila rozsudek ve výroku odsuzujícím. Než i jinak nečinila by skutečnost, zmateční stížností namítaná, jednání stěžovatelovo se stanoviska § 23 č. 4 cís. nař. nezávadným. V § 23 č. 4 prohlašuje cís. nař. provozování řetězového obchodu samo o sobě trestným, předpokládajíc, že řetězový obchod jest samou svou povahou způsobilým ceny zboží stupňovati; jen ohledně jiných pletich vyžaduje se zvláštního zjištění, že jsou způsobilé, ceny zboží stupňovati. Řetězový obchod dlužno však shledávati všude tam, kde se prodatel jako nepotřebný člen vsunul mezi výrobce a spotřebitele a tím normální přechod zboží do konsumu zadržel. Že by jen faktické stupňování ceny při dalším prodeji činilo toto zbytečné vsunutí mezi výrobce a konsum trestným, nenalézá opory ani v zákoně ani ve skutečných poměrech. Neboť již pouhému prodloužení řetězu meziobchodníků nelze upírat škodlivý účinek na tvoření ceny zboží, poněvadž se jím okamžitá nabídka zboží zmenšuje. Poukaz rozsudku na skutečnost, že obchodníci dovedou si zisk, ušlý v obchodě jednom nahraditi na obchodech pozdějších, v doslovném znění ovšem nemístný, projevuje přece správný názor, že skutečný zisk nemusí jeviti se právě v číslici ceny prodejné; ježto nelze za to míti, že by obchodník z povolání obchodoval se zbožím bez ohledu na svůj prospěch, nutno usuzovati, že najde odměnu za své přičinění ve směru jiném, která však také přirozeně zvyšuje cenu zboží. Rovněž bezpodstatnou jest vytká zmateční stížnosti, že tvrzení rozsudku, že si obchodníci dovedou zisk ušlý při obchodě jednom nahraditi na obchodech pozdějších, není opodstatněno konkrétními skutkovými okolnostmi. Tvrzení to spočívá dle souvislosti na zkušenosti soudu, již tento své právní stanovisko v předchozí větě projevené odůvodňuje. Nejde tudíž o výrok, jež soud byl by povinen dle § 270 č. 7 tr. ř. zvláště ještě odůvodňovati.

Čís. 75.

Při otázce o ztrátě volebního práva nelze hleděti k dřívějšímu odsouzení, jehož následky amnestií pominuly.

(Rozh. ze dne 6. září 1919, Kr II 165/19.)

Ku zmateční stížnosti, vznesené generální prokuraturou na ochranu zákona do rozsudku okresního soudu v Bílovci z 15. dubna 1919, uznal nejvyšší soud jako soud zrušovací právem: Rozsudkem okresního